

UZASADNIENIE

S. B. został oskarżony o to, że:

w dniu 12.03.2015 roku przewoził samochodem m-ki P. (...) o nr rej. (...), zatrzymanym do kontroli na drodze krajowej (...) w m. R. wyrób akcyzowy, w postaci (...) paczek papierosów różnych marek, nie oznaczonych polskimi znakami akcyzy, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 114 ustawy z dnia 06.12.2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2009 r. nr 3, poz. 11) tj. wyrób akcyzowy stanowiący przedmiot czynu zabronionego z art. 63 § 6 kks w zw. z art. 63 § 1 kks , przez co naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy w wysokości 198798 zł.

to jest o czyn z art. 65 § 3 kks w zw. z art. 65 § 1 kks

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 20 stycznia 2016 roku w sprawie sygn. II K 376/15 uznał oskarżonego **S. B.** za winnego dokonania zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 65 § 3 kks wymierzył mu karę 300 stawek dziennych grzywny przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 200 złotych.

Nadto na podstawie art. 31 § 6 kks w zw. z art. 30 § 2 kks orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych, na karcie 30 pod pozycjami od 1 do 21, przechowywanych w Magazynie (...) Izby Celnej w Ł. i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 złotych tytułem wydatków poniesionych w sprawie i zwolnił go od opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego w części tj. co do pkt 1 na korzyść S. B.. Apelacja wywiedziona z podstawy art. 438 pkt 4 kpk zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi: rażąco niewspółmierność kary, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary grzywny w wysokości 300 stawek dziennych przy przyjęciu jednej stawki na kwotę 200 złotych.

W konkluzji obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie orzeczonej kary grzywny i wymierzenie kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 100 złotych, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. .

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 10 czerwca 2016 roku:

-obrońca oskarżonego popierał apelację i wnioski w niej zawarte. Wnosił o nieobciążanie kosztami oskarżonego za postępowanie odwoławcze.

-przedstawiciel Urzędu Celnego w P. wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

-Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy z wyboru oskarżonego i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga apelacyjna obrońcy oskarżonego okazała się zasadna w takim stopniu, że w wyniku jej wniesienia powstały podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie ustalonej w pkt 1 wyroku wysokości jednej stawki dziennej kary grzywny do kwoty 100,00 złotych. Natomiast w pozostałym zakresie skarga apelacyjna nie jest zasadna.

Skarga apelacyjna obrońcy oskarżonego w zakresie rażąco niewspółmierności orzeczonej kary grzywny była w pełni zasadna. Bowiem orzeczona wobec oskarżonego kara grzywny w wysokości 300 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 200 złotych jest rażąco niewspółmiernie surowa. Bowiem w tym względzie pamiętać należy o ugruntowanym w tej materii orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wypływa z niego konkluzja, iż

rażąca niewspółmierność kary określona w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a tą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art.12 i 13 k.k.s. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Tym samym, zmiana kary w instancji odwoławczej nie może nastąpić w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny Sądu Odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się zaakceptować z powodu różnicy pomiędzy nią a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej i rażącej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 roku - KZS 4/96 poz. 42; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1972 roku - V KRN 230/72, niepublikowany). Podzielając powyższy pogląd Sądu Najwyższego, w ocenie Sądu Okręgowego, zważywszy na całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych rzutujących na wymiar orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary grzywny, wskazać należy, iż Sąd Rejonowy nie uwzględnił ich w stopniu dostatecznym, umożliwiającym prawidłową realizację zasad wymiaru kary. Sąd meriti słusznie poczytał na niekorzyść oskarżonego okoliczności przedmiotowe czynu, stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, a przede wszystkim jego uprzednią karalność za przestępstwo tego samego rodzaju. Niemniej jednak stwierdzić należy, iż nie wszystkie okoliczności znalazły odpowiedniego odzwierciedlenia przy określaniu kary grzywny, którą w istocie cechuje zbytnia surowość w sensie jej dolegliwości.

Wymierzając karę grzywny, sąd określa liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki dziennej; w tym przypadku najniższa liczba stawek wynosi 10, zaś najwyższa - 720. Ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności (art. 23 § 3 kks). Waga czynu, uprzednia karalność wymagały określenia liczby stawek w ilości, która byłaby dolegliwa i odczuwalna dla sprawcy i oddawałaby społeczną szkodliwość przedmiotowego przestępstwa.

Wskazać należy, że sytuacja materialna oskarżonego nie ma wpływu na możliwość orzeczenia grzywny i liczbę stawek, jednak należy ją uwzględniać przy określaniu wysokości jednej stawki dziennej. W odniesieniu do oskarżonego ustalone dane osobowe wskazują, iż jest on żonaty, na utrzymaniu ma dziecko w wieku 4 lat, które chodzi do przedszkola, jednakże z uwagi na pracę oskarżonego i jego żony, S. B. ponosi także koszty związane z wynajęciem opiekunki ok. 1000 złotych miesięcznie. Posiada majątek w postaci mieszkania o powierzchni 50 m², utrzymuje się z prowadzonego przez siebie baru gastronomicznego, uzyskując z tego tytułu ok. 1500 złotych dochodów netto. Nadto prowadzi firmę transportową, ma 5 samochodów w leasingu i płaci ok. 2600 złotych miesięcznie za jeden samochód. Pomaga także finansowo matce z uwagi na jej niską rentę, spłaca kredyt hipoteczny.

Mając zatem na uwadze powyższe okoliczności, rozmiar kary orzeczonej przez Sąd Rejonowy nie daje się zaakceptować z powodu jej nadmiernej surowości. W związku z tym Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok i obniżył ustaloną w pkt 1 wyroku wysokość jednej stawki dziennej kary grzywny do kwoty 100,00 złotych. W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, jako słuszny i odpowiadający prawu. Brak jest natomiast podstaw do obniżenia ilości orzeczonych przez Sąd I instancji stawek dziennych grzywny. Jest ona bowiem adekwatna do stopnia szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu oraz uwzględnia w należyty sposób zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające, szczegółowo wskazane w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k 102 –v)

W oparciu o przepisy powołane w sentencji wyroku Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od opłaty za drugą instancję i zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

SSA w SO Stanisław Tomasiak